

दानिएलचे पुस्तक - एकशे त्रेपन्नावे

उत्तरेकडील आणि दक्षिणेकडील राज्यांचे आध्यात्मिक प्रतीकत्व: बायबलमधील मंदिरांमधून आणि मानवी स्वभावातून केलेला एक प्रवास

Jeff Pippenger

2024-03-23

उत्तरेकडील राज्याने मनुष्यजातीच्या मंदिरातील कनिष्ठ स्वभावाचे प्रतिनिधित्व केले; त्याने चर्चच्या मंदिरातील देहाचे प्रतिनिधित्व केले; त्याने ख्रिस्ताच्या मंदिरातील मानवी देहधर्माचे प्रतिनिधित्व केले. ख्रिस्ताने प्रत्येक मंदिर उभारले, आणि प्रत्येक पायाभरणी त्यानेच केली; आणि मिलराइट मंदिरातील पहिला दगड "सात वेळा" या सिद्धांताचा होता, ज्याचे प्रतिनिधित्व यहजेकेलच्या दोन काठ्यांनी केले आहे. १८६३ च्या बंडात, लौदिकीया अॅडव्हेंटवादाने आपला भविष्यवाणीतील "कोनशिला" नाकारला; आणि हेच पृथ्वीवरील मंदिराच्या बांधकामातही घडले. नाकारलेला दगड मंदिराच्या उभारणीच्या समाप्तीच्या वेळी निवडला जाण्यास नेमलेला होता, जरी संपूर्ण बांधकामकाळात तो अडथळ्याचा दगड ठरला होता. तरीही, भविष्यसूचक वचन असे दर्शविते की अडथळ्याचा जो नाकारलेला दगड आहे, तो शेवटी कोपऱ्याचा प्रमुख दगड होईल.

दक्षिण राज्याद्वारे प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविलेल्या "सात वेळा"च्या काठीचा, उत्तर राज्याच्या संबंधात, "डोके" असा अर्थ होतो. ती "डोके" आहे, कारण देवाने आपल्या नगरी म्हणून यरुशलेशी, जिथे त्याने आपले पवित्रस्थान व आपले नाव स्थापिले, ओळख जोडण्याची निवड दक्षिण राज्यात केली. 1798 पासून 1844 पर्यंत त्या दोन काठ्या एकत्र केल्या जाईपर्यंत, "डोके" हे खालचे, दक्षिण राज्यच होते. 1844 मध्ये योहानास उत्तर राज्य सोडून द्यावे असे सांगण्यात आले, कारण ते अन्यजातींना देण्यात आले होते; तेव्हा दक्षिण राज्य एकटे उभे असलेले निशाण, एक राष्ट्र म्हणून, उरले—किंवा निदान तीच योजना होती. 1863 च्या बंडखोरीमुळे आणि आधुनिक इस्राएलच्या पहिल्या "कादेश येथील बंडखोरी"मुळे ती योजना अडथळली गेली.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी, प्रभूने आपल्या लाओदीकियाच्या मंडळीला पुन्हा १८६३ मध्ये, पुन्हा १८८८ मध्ये, पुन्हा १९१९ मध्ये, आणि पुन्हा १९५७ मध्ये—कादेश येथील दुसऱ्या "बंडाकडे" परत आणले. परंतु त्या बंडात, नाकारलेला दगड कोपऱ्याचा मुख्य दगड होईल, ही प्रतिज्ञा आता पूर्ण होत आहे. ती त्या लोकांमध्ये पूर्ण होत आहे, ज्यांचे प्रतीकात्मक दर्शन एक लाख चव्वेचाळीस हजार असे केलेले आहे, ज्यांच्यामध्ये ख्रिस्त देवत्व आणि मानवत्व यांचे संयोगकार्य सदासर्वकाळासाठी सिद्ध करतो.

पौलाने नीच स्वभावाला देह असे संबोधले, आणि उच्च स्वभावाला मन असे संबोधले. त्याने शरीराला (नीच स्वभावाला) मृत्यू असे संबोधले.

कारण आपण जाणतो की नियमशास्त्र आध्यात्मिक आहे; परंतु मी देहाधीन आहे, पापाच्या अधीन विकला गेलेला आहे. कारण जे मी करतो, त्याला मी मान्यता देत नाही; कारण जे मला करावयाचे आहे, ते मी करीत नाही; पण जे मला द्वेषास्पद वाटते, तेच मी करतो. तर मग, जे मला करावयाचे नाही, ते जर मी करीत असलो, तर नियमशास्त्र चांगले आहे, यास मी संमती देतो. आता तर ते करणारा मी उरलो नाही, तर माझ्यामध्ये वसणारे पाप आहे. कारण मला ठारूक आहे की माझ्यामध्ये, म्हणजे माझ्या देहामध्ये, कोणतीही चांगली गोष्ट वसत नाही; कारण इच्छा करणे माझ्याजवळ आहे, पण जे चांगले आहे ते कसे करावे, हे मला सापडत नाही. कारण जे चांगले मला करावयाचे आहे, ते मी करीत नाही; पण जे वाईट मला करावयाचे नाही, तेच मी करतो. आता जे मला करावयाचे नाही, ते जर मी करीत असलो, तर ते करणारा मी उरलो नाही, तर माझ्यामध्ये वसणारे पाप आहे. म्हणून मला असा एक नियम आढळतो की, जेव्हा मला चांगले करावयाचे असते, तेव्हा वाईट माझ्याजवळ उपस्थित असते. कारण अंतःकरणातील मनुष्याच्या दृष्टीने मी देवाच्या नियमशास्त्रात आनंद मानतो; परंतु माझ्या अवयवांमध्ये मला दुसऱ्याच एक नियम दिसतो, जो माझ्या मनाच्या नियमाविरुद्ध युद्ध करतो, आणि माझ्या

अवयवांमध्ये असलेल्या पापाच्या नियमाच्या कैदेत मला आणतो. अरे, मी किती दीन मनुष्य आहे! या मरणाच्या देहापासून मला कोण सोडवील? रोमकरांस ७:१४-२४.

पौलाला माहीत होते की त्याच्या “देहात” “काहीही चांगली गोष्ट” वसत नव्हती. त्याच्या देहात (त्याच्या शरीरात) असलेल्या, वंशपरंपरेने प्राप्त झालेल्या तसेच जोपासलेल्या प्रवृत्ती केवळ त्याला पापाकडे नेण्याचेच कार्य करीत होत्या. त्या प्रवृत्ती पापाच्या नियमाचे प्रतिनिधित्व करीत होत्या; परंतु पौलाची इच्छा देवाचा नियम पाळण्याची होती, पापाचा नियम नव्हे. देवाच्या नियमाला पौलाने “त्याच्या मनाचा नियम” (त्याचा उच्च स्वभाव) असे संबोधले. त्याचा आक्रोश असा होता, “मला या मरणाच्या देहापासून कोण सोडवील?” अर्थात, पौलाला माहीत होते की सुटका दैवीत्वाकडूनच येईल; परंतु त्याला हेही माहीत होते की सुटकेच्या कार्यासाठी त्याच्या सहभागाची आवश्यकता होती.

म्हणून, माझ्या प्रिय जनहो, जसे तुम्ही नेहमी आज्ञाधारक राहिलात, तसे केवळ माझ्या उपस्थितीतच नव्हे, तर आता माझ्या अनुपस्थितीत अधिकच, भय व कंप यांसह आपले तारण साध्य करा. कारण देवच आपल्या सद्भावनेप्रमाणे इच्छा करणे आणि कृती करणे ही दोन्ही गोष्टी तुमच्यामध्ये कार्य करीत आहे. फिलिप्पैकरांस २:१२, १३.

मृत्यूच्या देहापासूनची सुटका दैवी सामर्थ्याने संपन्न झाली होती, आणि ते मानवी सामर्थ्याशी संलग्न होते; मनुष्यांसाठी येशूने पुरविलेले उदाहरण हेच होते. देहाच्या अधःस्वभावात पापाचा नियम सक्रियपणे कार्यरत असतानाही, येशूने आपली इच्छा आपल्या पित्याच्या इच्छेला समर्पित करून आपल्या अधःस्वभावाला देवाच्या नियमाच्या अधीन ठेवले. पौलालाही सुटका प्राप्त होऊ शकली असती, जर त्याने आपली इच्छा दैवी इच्छेला समर्पित केली असती. असे करताना तो स्वतःचे तारण साध्य करीत होता; आणि आपल्या जीवनातून पाप दूर करण्याच्या कार्याविषयी जेव्हा सिस्टर व्हाइट बोलते, तेव्हा तिचा अभिप्राय हाच असतो.

“जो प्रत्येक जीवात्मा स्वतःला देवाला अर्पण करण्यास नकार देतो, तो दुसऱ्या एका शक्तीच्या नियंत्रणाखाली असतो. तो स्वतःचा राहत नाही. तो स्वातंत्र्याविषयी बोलू शकतो, परंतु तो अत्यंत हीन दास्यात असतो. त्याला सत्याचे सौंदर्य पाहू दिले जात नाही, कारण त्याचे मन सैतानाच्या नियंत्रणाखाली असते. तो स्वतःच्या निर्णयाच्या निर्देशांचे पालन करीत आहे अशी स्वतःची समजूत घालत असताना, तो अंधकाराच्या अधिपतीच्या इच्छेचे पालन करीत असतो. ख्रिस्त आत्म्यावरून पाप-दास्याच्या बेड्या तोडण्यासाठी आला. ‘म्हणून पुत्र जर तुम्हांला मुक्त करील, तर तुम्ही खरोखरच मुक्त व्हाल.’ ‘ख्रिस्त येशूमधील जीवनाच्या आत्म्याचा नियम’ आपल्याला ‘पाप व मृत्यूच्या नियमापासून मुक्त’ करतो. रोमकरांस ८:२.”

“उद्धाराच्या कार्यामध्ये कोणताही सक्तीचा अवलंब केला जात नाही. कोणत्याही बाह्य शक्तीचा उपयोग केला जात नाही. देवाच्या आत्म्याच्या प्रभावाखाली, मनुष्याला तो कोणाची सेवा करील हे निवडण्याचे स्वातंत्र्य दिलेले असते. जेव्हा जीव ख्रिस्ताला शरण जातो तेव्हा घडून येणाऱ्या परिवर्तनामध्ये स्वातंत्र्याची सर्वोच्च अनुभूती असते. पापाचे निष्कासन हे स्वतः त्या जीवाचेच कृत्य असते. खरे आहे, सैतानाच्या नियंत्रणातून स्वतःला मुक्त करण्याचे सामर्थ्य आपल्याजवळ नाही; परंतु जेव्हा आपण पापापासून मुक्त होण्याची इच्छा करतो, आणि आपल्या मोठ्या गरजेमध्ये आपल्या स्वतःच्या पलीकडील व आपल्या स्वतःपेक्षा श्रेष्ठ अशा सामर्थ्यासाठी आर्त हाक मारतो, तेव्हा जीवाच्या शक्ती पवित्र आत्म्याच्या दैवी सामर्थ्याने परिपूर्ण केल्या जातात, आणि त्या देवाची इच्छा पूर्ण करण्यामध्ये इच्छाशक्तीच्या आदेशांचे पालन करतात.

“मानवाचे स्वातंत्र्य शक्य होण्याची एकमेव अट म्हणजे ख्रिस्ताशी एकरूप होणे. ‘सत्य तुम्हांला मुक्त करील;’ आणि ख्रिस्त हेच सत्य आहे. पाप केवळ मन दुर्बल करून आणि आत्म्याचे स्वातंत्र्य नष्ट करूनच विजय मिळवू शकते. देवाच्या अधीन होणे म्हणजे स्वतःकडे पुन्हा परत येणे,—म्हणजे मनुष्याच्या खऱ्या गौरव आणि प्रतिष्ठेची पुनर्स्थापना होय. ज्या दैवी नियमाच्या अधीन आपण आणले जातो, तो ‘स्वातंत्र्याचा नियम’ आहे. याकोब २:१२.” द डिझायर ऑफ एजेस, ४६६.

पौल उद्गारला, “अरे मी किती दीन मनुष्य आहे! या मृत्यूच्या देहापासून मला कोण सोडवील?” सिस्टर व्हाईट यांनी असे म्हटले आहे, “जेव्हा आपण पापापासून मुक्त केले जावे अशी इच्छा धरतो, आणि आपल्या महान गरजेत स्वतःच्या बाहेर व स्वतःहून उच्च अशा सामर्थ्यासाठी आक्रोश करतो, तेव्हा आत्म्याच्या शक्ती पवित्र आत्म्याच्या दैवी ऊर्जेने संपृक्त होतात, आणि त्या देवाची इच्छा पूर्ण करण्यासाठी इच्छाशक्तीच्या निर्देशांचे पालन करतात.” आपल्या इच्छाशक्तीच्या प्रयोगाद्वारे, आपल्या मानवतेचे ख्रिस्ताच्या देवत्वाशी संयोजन साधताना, आपण आपल्या स्वतःच्या “आत्म्या”तून पाप दूर करण्याची “क्रिया” साध्य करतो.

परंतु आपल्याला “समजून घ्यावयाची गोष्ट म्हणजे इच्छाशक्तीचे खरे सामर्थ्य होय.” इच्छाशक्ती ही “मनुष्याच्या स्वभावातील राज्यकारभार करणारी शक्ती, निर्णय करण्याची किंवा निवड करण्याची शक्ती आहे. सर्व काही इच्छाशक्तीच्या योग्य कृतीवर अवलंबून आहे. निवडीची शक्ती देवाने मनुष्यांना दिली आहे; तिचा उपयोग करणे हे त्यांच्या हातात आहे. तुम्ही तुमचे हृदय बदलू शकत नाही, तुम्ही स्वतःहून त्यातील प्रेमभावना देवाला देऊ शकत नाही; परंतु तुम्ही त्याची सेवा करण्याची निवड करू शकता. तुम्ही तुमची इच्छा त्याला अर्पण करू शकता; मग तो आपल्या सद्भावनेप्रमाणे इच्छा करावयास आणि आचरण करावयास तुमच्यामध्ये कार्य करील. अशा प्रकारे तुमचा संपूर्ण स्वभाव ख्रिस्ताच्या आत्म्याच्या अधीन आणला जाईल; तुमच्या प्रेमभावना त्याच्यावर केंद्रित होतील, तुमचे विचार त्याच्याशी सुसंगत होतील.”

पौलाला ही सत्ये माहीत होती, आणि त्याला हेही माहीत होते की त्याच्या इच्छाशक्तीच्या उपयोगाद्वारे त्याच्या उच्च स्वभावाने त्याच्या कनिष्ठ स्वभावाला अधीन ठेवले गेले पाहिजे. म्हणूनच पौल दररोज मरत असे.

बंधूनो, आपल्या प्रभु ख्रिस्त येशूमध्ये मला तुमच्याविषयी जो अभिमान आहे, त्याची शपथ घेऊन मी सांगतो, मी दररोज मरतो. १ करिंथकरांस १५:३१.

पौलाला माहीत होते की, आपल्या कनिष्ठ स्वभावाला अधीन ठेवण्यासाठी आपल्या इच्छाशक्तीचा उपयोग करून त्याला दररोज वधस्तंभावर खिळणे त्याला आवश्यक आहे. म्हणून त्याने आपल्या देहस्वभावाला वधस्तंभावर खिळले.

आणि जे ख्रिस्ताचे आहेत त्यांनी देहाला त्याच्या वासना व अभिलाषांसह वधस्तंभावर खिळले आहे. गलतीकरांस 5:24.

पौलाला ठारूक होते की ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनापर्यंत, जेव्हा विश्वासू लोक डोळ्याच्या पापणी लवते न लवते तोच नव्या गौरवशाली देहाची प्राप्ती करतील, तोपर्यंत त्याचे पापी देहस्वभाव मानवजातीत अस्तित्वात राहिल. याच कारणामुळे 1798 हे त्या सेहेचाळीस वर्षांच्या पायाभूत बिंदूचे निदर्शक ठरते, ज्यामध्ये मिलेराइट मंदिर उभारले गेले; कारण ख्रिस्त, जो एकमेव पाया आहे, तो पायाभरणीपासून वध करण्यात आलेला कोकरू होता. उत्तरेकडील राज्य हा देह होता, ज्याने पापाद्वारे मानवजातीवर प्रभुत्व मिळविले होते, आणि स्वतःलाच बनावट उत्तरेकडील राज्य म्हणून उंचाविले होते. 1844 मध्ये, योहानाला अंगण “बाहेर सोडून दे” असे सांगण्यात आले, ज्याचा ग्रीक भाषेत अर्थ खालच्या स्वभावास नाकारण्याचा असा होतो; त्या खालच्या स्वभावाने त्या उच्च स्वभावावर प्रभुत्व मिळविले होते, जिथे देवाने आपले नाव ठेवण्याचे निवडले होते; आणि 1798 मध्ये देहाला (खालच्या स्वभावाला) “भावना व वासना” यांसह वधस्तंभावर खिळले जाणे आवश्यक होते.

मूलाधारावर, ख्रिस्ताचे देहधारण क्रूसवधाच्या वेळी मरण पावले, कारण तो जीवितांमधून छोटला गेला. तेव्हा दक्षिणेकडील राज्य एक राष्ट्र, एक राजा असलेले, देवाशी करारात असलेले, आणि ज्याच्या मध्यभागी देवाचे पवित्रस्थान आहे असे राष्ट्र ठरणार होते. ओळीवर ओळ, “सात वेळा,” आता “कोपऱ्याचा मुख्य दगड” आहे; कारण 11 सप्टेंबर 2001 पासून देव आपले “उत्तरेकडील सैन्य” ध्वजचिन्ह म्हणून उभे करीत आहे. ते सैन्य एक राष्ट्र असावयाचे आहे, आणि ते राष्ट्र केवळ त्याचीच प्रतिमा प्रतिबिंबित करील; आणि हे अगदी त्या काळी घडते जेव्हा सैतान आपले “शिग” उभे करीत आहे, जे पशूची प्रतिमा आहे. यहेज्केल अध्याय सदतीसमध्ये चार वाऱ्यांचा संदेश त्या सैन्याप्रमाणे उभे राहणाऱ्यांवर उत्तर पावसाचा संदेश श्वासरूपाने फुंकतो. चार वाऱ्यांचा संदेश हा सातव्या तुरईचा

संदेश आहे, जिथे देवाचे गूढ पूर्ण होते.

शिवकामोर्तब करण्याचे अंतिम कार्य ७ ऑक्टोबर २०२३ रोजी सुरू झाले. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिवकामोर्तबाचा काळ सातव्या तुतारीच्या निनादाच्या काळात पूर्ण होतो, आणि शिवकामोर्तबाच्या प्रक्रियेदरम्यान ती तुतारी तीन वेळा निनादते. ती नेहमी इस्लामकडून गौरवशाली देशावर झालेल्या आघाताचेच चिन्ह दर्शविते. आधुनिक आध्यात्मिक “गौरवशाली देश” ११ सप्टेंबर २००१ रोजी आघातग्रस्त झाला, आणि प्राचीन शब्दशः गौरवशाली देश ७ ऑक्टोबर २०२३ रोजी आघातग्रस्त झाला, अगदी त्याच वर्षी ज्यात वध केलेले दोन साक्षीदार पुन्हा जिवंत झाले. तिसरा आघात संयुक्त संस्थानांमध्ये लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी होईल.

७ ऑक्टोबर २०२३ पासून, पृथ्वीवरील पशूचे रिपब्लिकन शिंग आणि खरे प्रोटेस्टंट शिंग हे, लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, अंतिम संक्रमण पूर्ण करित आहेत—अशा शिंगात की जे एकतर अजगराप्रमाणे बोलते किंवा कोकराप्रमाणे. पृथ्वीच्या इतिहासाच्या समाप्तीच्या घटनांदरम्यान उलगडून दाखविण्यात येणाऱ्या महान संघर्षातील अंतर्गत आणि बाह्य विरोधकांची ही दोन प्रगटीकरणे, दोन्हीही दानियेल अध्याय अकरा येथील चाळीसाव्या वचनाने दर्शविलेल्या इतिहासात स्थित आहेत. या दोन शिंगांच्या दोन अंतिम घडामोडी सातव्या तुतारीच्या निनादाच्या काळात पूर्ण होतात. सातवी तुतारी ही तीन शोकतुताऱ्यांपैकी तिसरी आहे.

तीन धिक्कार भविष्यवाणीच्या त्रिविध अनुप्रयोगाचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि असे करताना ते ७ ऑक्टोबर, २०२३ या मार्गचिन्हाची एक सबळ साक्ष पुरवितात. पहिल्या धिक्कारात आणि दुसऱ्या धिक्कारातही, इस्लामचे युद्ध रोमच्या सैन्यांविरुद्ध चालविण्यात आले; आणि अंतिम दिवसांत त्याचे रूपांतर संयुक्त संस्थानांमध्ये होते, याची साक्ष १९८९ मध्ये ख्रिस्तविरोधी (पोप जॉन पॉल दुसरे) आणि खोटा संदेष्टा (रोनाल्ड रीगन) यांच्यामधील गुप्त संधीतून घडवून आणलेल्या सोव्हिएत संघाच्या पराभवाने मिळते.

प्रकटीकरण ग्रंथाच्या नवव्या अध्यायात मांडल्याप्रमाणे, पहिल्या संकटात पाच महिन्यांची, म्हणजेच एकशे पन्नास वर्षांची, एक कालभविष्यवाणी आहे. दुसऱ्या संकटात तीनशे एक्याणव वर्षे आणि पंधरा दिवस यांची एक कालभविष्यवाणी आहे. या दोन्ही कालभविष्यवाण्या त्या दोन इतिहासांच्या काळात इस्लामने रोमाविरुद्ध आणलेल्या युद्धाचे प्रतिनिधित्व करतात, जे पहिले आणि दुसरे संकट दर्शवितात. त्या दोन भविष्यवाण्यांमध्ये त्या युद्धाचे दोन भिन्न परिणाम होते. पहिल्या एकशे पन्नास वर्षांत इस्लामने रोमाला “इजा” करावयाची होती, आणि तीनशे एक्याणव वर्षे आणि पंधरा दिवसांच्या भविष्यवाणीत इस्लामने रोमाला “मारून टाकावयाचे” होते. त्या दोन्ही भविष्यवाण्या थेट परस्परांशी जोडलेल्या होत्या. इस्लामने रोमाला इजा करावयाची होती त्या एकशे पन्नास वर्षांचा शेवट, इस्लामने रोमाला मारून टाकावयाचे होते त्या तीनशे एक्याणव वर्षे आणि पंधरा दिवसांच्या कालावधीची सुरुवात दर्शवितो. पहिले आणि दुसरे संकट यांच्यामधील विभागणी ही त्या एकशे पन्नास वर्षांच्या समाप्तीने आणि तीनशे एक्याणव वर्षे व पंधरा दिवसांच्या प्रारंभाने ठरते.

लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी संयुक्त संस्थाने बायबलातील भविष्यवाणीतील सहावे राज्य राहात नाही, आणि त्याच वेळी भविष्यवाणीच्या दृष्टीने त्याचा “वध” होतो. प्रकटीकरण ग्रंथाच्या अकराव्या अध्यायातील “महाभूकंपाचा” काळ हा लवकरच येऊ घातलेला रविवारचा कायदाच आहे, आणि तो काळ येतो तेव्हा इस्लामची सातवी तुतारीही येते. ती शेवट सूचित करण्यासाठी, किंवा सहाव्या राज्याच्या मृत्यूची नोंद करण्यासाठी येते; आणि ते सहावे राज्य म्हणजे शेवटच्या दिवसांतील रोमची सेना होय. त्या मृत्यूपूर्वी इस्लामने रोमच्या सैन्यांना इजा पोहोचविण्याची एकशे पन्नास वर्षांची पूर्वपीठिका होती. आधुनिक जगातील कट्टर इस्लामच्या हालचालींचे महत्त्व कमी करून दाखविण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या मुख्य प्रवाहातील माध्यमांच्या मते, 7 ऑक्टोबर, 2023 पासून, आणि 12 फेब्रुवारी, 2024 रोजी हा लेख लिहिला जाईपर्यंत, इस्लामने जगभरातील अमेरिकन हितसंबंधांवर एकशे पासष्ट हल्ले केले आहेत.

पहिल्या व दुसऱ्या हायमध्ये रोमच्या सैन्यांना जखमी करणारा आणि पुढे त्यांचाच वध घडवून आणणारा इस्लामचा एकशे पन्नास वर्षांचा कालखंड, तिसऱ्या हायच्या इतिहासात पुन्हा पुनरावृत्त होतो, कारण भविष्यवाणीचा त्रिगुणित

अनुप्रयोग अशाच प्रकारे कार्य करतो. सातव्या तुरईचा निनाद—जो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनासमान आहे, आणि जो त्या वेळी घडतो जेव्हा देवत्वाचे मनुष्यत्वाशी संयोग होतो, ज्याचे प्रतिरूप दोन काठ्या एकत्र जोडण्यात दर्शविले आहे—त्यास तीन मार्गचिन्हे आहेत. पहिले आध्यात्मिक गौरवशाली देश आहे आणि शेवटचेही आध्यात्मिक गौरवशाली देश आहे. मधले मार्गचिन्ह प्रत्यक्ष गौरवशाली देश आहे.

२०२३ मध्ये, तिसऱ्या धिक्काराच्या इशान्याच्या रणशिंंगातील दुसऱ्या निनादाने, इस्लामच्या युद्धकार्यातील वाढती तीव्रता दर्शविली, कारण ते अशा कालखंडात प्रवेशले होते की ज्यामध्ये ते पृथ्वीच्या पशूला “इजा” करणार होते. त्याच वर्षी, रिपब्लिकन शिंग आणि खरे प्रोटेस्टंट शिंग हे दोन साक्षीदार पुन्हा जिवंत झाले आणि त्यांच्या अंतिम प्रतीकात्मक शिंगांमध्ये परस्पर संक्रमण करू लागले. रिपब्लिकन शिंगासाठी, हे सर्व धर्मत्यागी प्रोटेस्टंट शक्ती आणि सर्व धर्मत्यागी रिपब्लिकन शक्ती यांच्या संयोगाने एक असे शिंग निर्माण करणे होते, जे त्या पशूच्या प्रतिमेसमान आहे. आणि खऱ्या प्रोटेस्टंट शिंगासाठी, हे देवत्व आणि मानवत्व यांच्या संयोगाचे होते, कारण ते शिंग स्वभावतः लाओदीकेयन अवस्थेतून फिलाडेल्फियन अवस्थेकडे संक्रमण करीत होते, जेणेकरून ते पशूच्या प्रतिमेच्या विरुद्ध प्रतिबिंबित करील. २०२३ हे २००१ नंतर बावीस वर्षांनी आले, आणि अशा रीतीने देवत्व मानवत्वाशी संयुक्त असल्याच्या प्रतीकात्मक दुव्याचे प्रतिनिधित्व करीत होते.

हा सर्व इतिहास दानिएल अकराव्या अध्यायातील चाळीसाव्या वचनात घडतो, आणि हेच ते वचन आहे जे उघडण्यात आले व १९८९ मध्ये ज्ञानवृद्धी निर्माण झाली, ज्याचे प्रतिनिधित्व हिद्देकेल नदी करते. त्या वचनाच्या भविष्यसूचक इतिहासात परमपवित्र स्थानातील अंतिम कार्यही पूर्ण केले जाते; हेच ते प्रकाश आहे जे १७९८ मध्ये उघडण्यात आले, आणि ज्याचे प्रतिनिधित्व उलई नदी करते. चाळीसाव्या वचनाची सुरुवात १७९८ मधील समाप्तीच्या काळाची ओळख करून देते, आणि त्या वचनाचा शेवट १९८९ मधील समाप्तीच्या काळाची ओळख करून देतो; आणि या दोन्ही नद्या चाळीसाव्या वचनाच्या इतिहासात एकत्र येतात, जसे तैग्रिस आणि युफ्रेटीस (उलई आणि हिद्देकेल) फारशी आखातापर्यंत पोहोचण्याच्या अगोदर एकत्र येतात.

पुढील लेखात आपण हा अभ्यास पुढे चालू ठेवू.

परमेश्वर प्रभूचा आत्मा माझ्यावर आहे; कारण परमेश्वराने मला नम्राना शुभवार्ता सांगण्यासाठी अभिषिक्त केले आहे; त्याने मला भग्नहृदयांना बांधून काढण्यासाठी, बंदिवांनांना स्वातंत्र्य जाहीर करण्यासाठी, आणि बंधनात असलेल्यांसाठी कारागृहाचे उघडणे घोषित करण्यासाठी पाठविले आहे; परमेश्वराच्या कृपावर्षाची आणि आपल्या देवाच्या सूडाच्या दिवसाची घोषणा करण्यासाठी; शोक करणाऱ्या सर्वांना सांत्वन करण्यासाठी; सियोनमध्ये शोक करणाऱ्यांसाठी अशी व्यवस्था करण्यासाठी की त्यांना राखेऐवजी शोभा, शोकाऐवजी आनंदाचे तेल, आणि खिन्नतेच्या आत्म्याऐवजी स्तुतीचे वस्त्र द्यावे; जेणेकरून त्यांना नीतिमत्त्वाची वृक्षे, परमेश्वराची लागवड, असे म्हटले जाईल, यासाठी की त्याच्यामध्ये गौरव व्हावा.

आणि ते प्राचीन उध्वस्त स्थळे पुन्हा बांधतील; पूर्वीची उजाड ठिकाणे उभी करतील; आणि पुष्कळ पिढ्यांपासूनच्या उजाडपणामुळे ओस पडलेली नगरे ते पुन्हा दुरुस्त करतील. परके लोक उभे राहून तुमच्या कळपांना चारतील, आणि परदेशियांची मुले तुमचे नांगरणारे व द्राक्षमळ्यांची निगा राखणारे असतील. पण तुम्हांला परमेश्वराचे याजक म्हटले जाईल; लोक तुम्हांला आपल्या देवाचे सेवक म्हणतील; तुम्ही परराष्ट्रियांच्या संपत्तीचा उपभोग घ्याल, आणि त्यांच्या वैभवात तुम्ही अभिमान बाळकाल. तुमच्या लज्जेऐवजी तुम्हांला दुप्पट लाभेल; आणि अपमानाऐवजी ते आपल्या वाट्याविषयी आनंदित होतील; म्हणून त्यांच्या देशात ते दुप्पट भागाचे अधिकारी होतील; त्यांना सार्वकालिक आनंद लाभेल.

कारण मी परमेश्वर न्यायावर प्रेम करतो; होमार्पणासाठी केलेला लुटालूट मला तिरस्कारास्पद आहे; आणि मी त्यांचे कार्य सत्यतेने मार्गी लावीन, आणि त्यांच्याशी मी सार्वकालिक करार करीन. आणि त्यांचे संतती परराष्ट्रियांमध्ये परिचित होईल, आणि त्यांचा वंश लोकसमुदायांमध्ये ओळखला जाईल; जे कोणी त्यांना पाहतील ते त्यांना मान्य करतील, की ते परमेश्वराने आशीर्वादित केलेले संतती आहेत. मी परमेश्वरात अत्यंत आनंद करीन,

माझा जीव माझ्या देवामध्ये उल्लसित होईल; कारण त्याने मला तारणाची वस्त्रे परिधान केली आहेत, त्याने मला धार्मिकतेचा झगा पांघरला आहे; जसा वर अलंकारांनी स्वतःस सुशोभित करतो, आणि जशी वधू आपल्या दागिन्यांनी स्वतःस अलंकृत करते. कारण जशी पृथ्वी आपला अंकुर उत्पन्न करते, आणि जशी बागेत पेरलेले उगवून येते; त्याप्रमाणे प्रभू परमेश्वर सर्व राष्ट्रांसमोर धार्मिकता आणि स्तुती अंकुरवील. यशया 61:1-11.